

діяльності є гуманізм, професіоналізм, патріотизм, відкритість як у питаннях захисту прав людини, так і в інших сферах.

Список використаних джерел:

1. Кучук А. М. Теоретико-правові засади правоохоронної діяльності в Україні : автореф. дис. канд. юрид. наук : спеціал. 12.00.01. – К., 2007. – 20 с.
2. Фатхутдінов В. Г. Права людини, правоохоронна діяльність та гуманізм // Держава і право: Збірник наукових праць. Юридичні і політичні науки. – Вип. 22. – К., 2003. – С. 47-52.
3. Дубінчак В. М. Правоохоронна діяльність: сутність, суб'єкти, засоби забезпечення (теоретико-правовий аспект) : автореф. дис. канд. юрид. наук: спеціал. 12.00.01. – К., 2010. – 19 с.

Теоретичні аспекти правового регулювання конкурентних відносин : актуальні питання для становлення громадянського суспільства в Україні

Патентна Н.С., студент магістратури ННПП НАРС

Науковий керівник: кандидат економічних наук *Загорняк Н.Б.*

Правові проблеми конкуренції є надзвичайно актуальними на сьогодні, коли Україна рухається шляхом розвитку правової держави та становлення громадянського суспільства. Як встановлено Конституцією України, одним із найважливіших конституційних принципів забезпечення свободи підприємницької діяльності в Україні є державний захист конкуренції, а також недопущення зловживання монополічним становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісна конкуренція [1]. В Україні з перших кроків незалежності державна підтримка та захист добросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності були віднесені до пріоритетних напрямів ринкової трансформації економіки. За наявності необхідних умов для успішного розвитку економічної конкуренції, його прогрес значною мірою стримується відсутністю фундаментальних правових розробок у цій сфері. Дослідження теоретичних питань правового регулювання конкуренції дозволить як усунути проблеми антимонопольно-конкурентного права в системі господарського права, так і допомогти подальшому вирішенню економічних проблем в Україні. В першу чергу заслуговують на увагу історико-правові аспекти розвитку відповідного правового регулювання.

Початок розбудови ринкових відносин в українській економіці пов'язується із суцільним пануванням монополізму, отже, наголос у законах, які розроблялися та приймалися в той час, робився на його подолання та обмеженні. Зрозуміло, що українське законодавство, яке регулює економічну конкуренцію, було започатковано, насамперед, як антимонопольне законодавство [2; с. 67]. Поряд із методами, спрямованими проти порушень правил конкуренції (антимонопольне законодавство), важливу роль відіграють державні заходи, спрямовані на створення конкурентних відносин, їх підтримку і розвиток. Такі заходи полегшують суб'єктам господарювання проникнення в монополізовані сфери економіки шляхом спрощення реєстраційно-дозвільних процедур (реєстрації, ліцензування, квотування), надання податкових, митних і інших пільг. Таким чином, залежно від економічної ситуації встановлюється або акцент на застосування обмежувальних заходів (антимонопольне законодавство), або на розробку норм, спрямованих на регулювання конкурентних відносин (конкурентне законодавство).

Результати застосування антимонопольного законодавства в Україні можна охарактеризувати в такий спосіб. Мети створення і розвитку конкуренції на товарних ринках України антимонопольне законодавство не досягло, хоч в окремих галузях намітилася тенденція до формування конкурентного середовища. Не вдалося послабити дію деяких монопольних структур, що залишилися від радянського періоду, і мало місце поступове формування нових монопольних структур [3, с. 89]. Такі результати обумовлені, головним чином, тим, що антимонопольне законодавство із самого початку розглядалось як спрямоване проти монополістичної діяльності. При розробці законодавства не бралися до уваги, по-перше, сама мета розвитку конкурентних відносин, по-друге, особливості національних умов, що полягають у повній відсутності конкурентних відносин на початку трансформації економічної системи, що потребувало розробки жорстких заходів конкурентного регулювання і визначало створення стимулюючих норм як першочергове завдання. Зазначене зумовило розуміння потреби у терміновому доопрацюванні антимонопольного законодавства з метою стимулювання створення конкурентних відносин. Таким чином, у 2001 році в Україні почало формуватися нове конкурентне законодавство, в якому були враховані недоліки антимонопольного законодавства, і з'явилися норми, що були покликані стимулювати розвиток конкурентних відносин. Норми стимулюючого характеру отримали закріплення як в конкурентному законодавстві, так і в інших актах, що містять положення як антимонопольного, так і конкурентного спрямування.

Можна зробити висновок про недостатню увагу українських вчених, які працюють у галузі господарського права, до змісту економічної категорії, якою є категорія «конкуренція», та до тих ознак конкурентних відносин, що мають правове значення. Проблема конкуренції та її регулювання, безперечно, має міждисциплінарний характер, і, не зважаючи на безмежність економічного потенціалу цього напрямку, недооцінювати можливості юридичної науки в її дослідженні та концептуалізації неприпустимо.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст. 141.
2. Щербина В.С. Господарське право : [підручник] / В.С. Щербина. – 5-те вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 600 с.
3. Цивільне право України. Загальна частина : підручник / [за ред. О. В. Дзери]. – 3-є вид., переробл. і доп. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 976 с.

Правова реформа в Україні у сучасних умовах формування громадянського суспільства

Дєпа Ю.-М.Р., студент магістратури ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник *Сербин Р.А.*

З моменту злобуття Україною незалежності, почався новий шлях у розвитку держави та права формуванні державно-правових інститутів

державного апарату національної правової системи та законодавства. Проблеми правової реформи досліджували зокрема такі науковці як Колотий А.М., Луць П.А., Мельничук В.І., Опшишко В.Ф., Юшків О.І.

Згодоміло що правова система не може залишатися незмінною якщо в суспільстві відбулися принципові зміни його політичного та економічного ладу. Однак – неможливо проводити реформування суспільства без